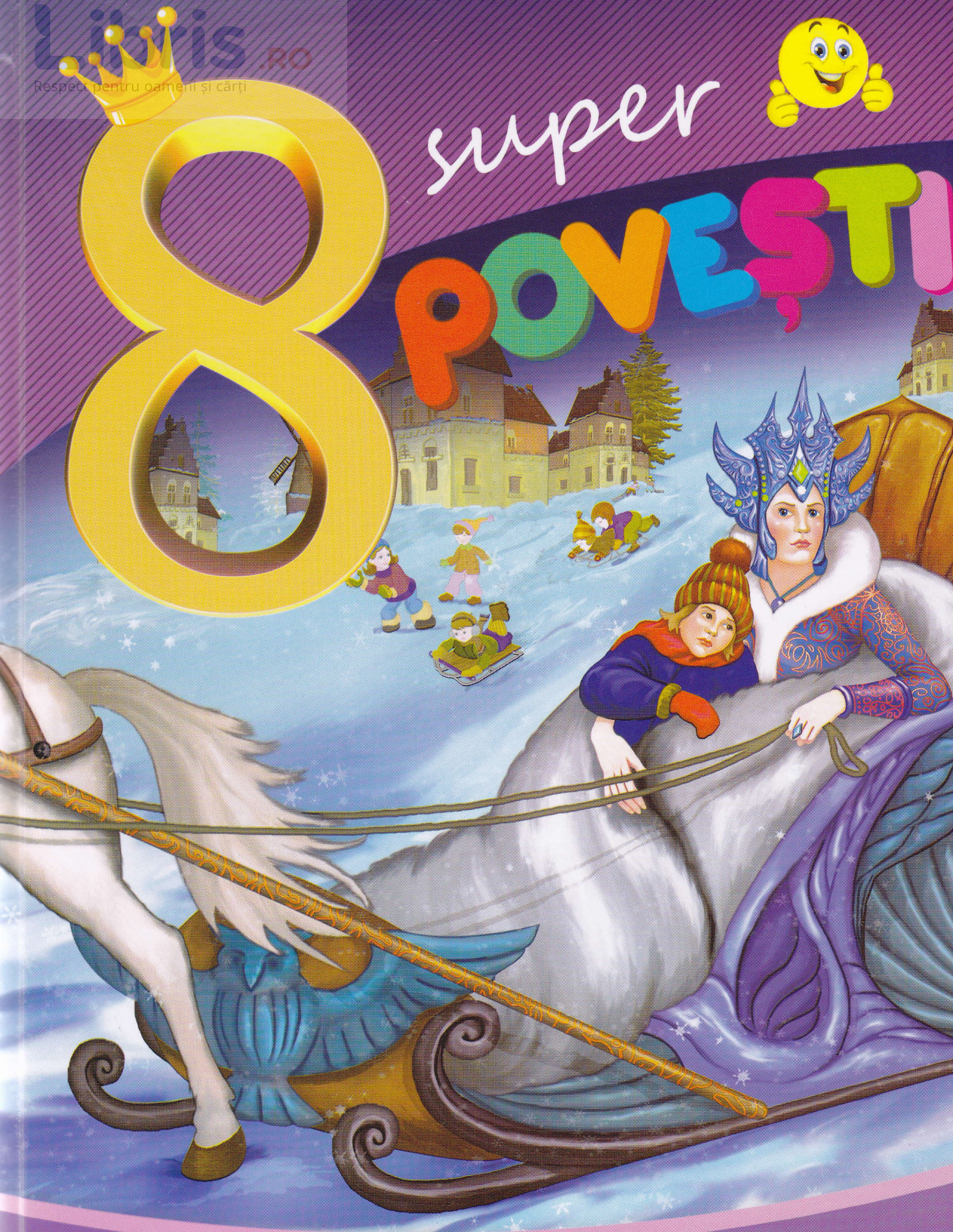

super

POVEȘTI

- Crăiasa Zăpezii
- Lebedele
- Muzicanții din Bremen
- Fata babei și fata moșneagului

- Prințesa și bobul de mază
- Ciuboșelele Ogarului
- Cele trei dorințe
- Rapunzel

Respect Se spune că a fost cândva un vrăjitor răutăcios, care avea o oglindă magică ce transforma tot ce era bun și frumos, în rău și urât. Într-o zi, din neatenție, el a scăpat-o jos și oglinda s-a spart în mii de cioburi. Bucățile s-au împrăștiat prin toată lumea și-n ochiul cui nimerea un ciob din oglinda magică, devenea răutăcios, iar inima i se prefăcea într-un bulgăre de gheață.

Într-un oraș, ca multe altele, trăiau în vecinătate doi copii, Kay și Gherda. În lungile seri de iarnă, ei ascultau povestea spusă de bunica lui Kay despre Crăiasa Zăpezii.

- Ea se plimbă noaptea pe ulițe și pictează flori de gheață pe la geamuri! spunea bunica.
- Oare ar putea să intre în casa noastră? a întrebat Gherda.
- Atâta-i trebuie! Că o pun pe sobă și se topește! i-a răspuns Kay încrezut.

Înainte de culcare, băiatul s-a apropiat de geam și privea cum afară roiesc fulgii. Poate din cauza poveștii auzite sau a imaginației bogate, lui Kay i s-a părut că vede o femeie cu ochii reci, îmbrăcată într-o rochie albă ca neaua. În următoarea clipă, băiatul simți că i-a intrat ceva în ochi. Nu era altceva decât un ciob din oglinda vrăjitorului, care i-a prefăcut inima într-un bulgăre de gheață, iar el a uitat pe dată de dragostea bunicii și a Gherdei.

A doua zi, Kay a ieșit la săniuș și a întâlnit-o din nou pe femeia de gheață. Ea ședea într-o sanie mare, îmbrăcată într-o blană albă, plină de omăt. Kay s-a agățat de sania ei și, astfel, a ajuns într-un ținut îndepărtat, unde Crăiasa Zăpezii avea un imens palat de gheață.

– Fii binevenit! i-a spus ea și l-a sărutat pe obraji, ștergând ultimele amintiri despre bunica și despre prietena lui, Gherda.

În oraș toată lumea credea că băiatul s-a înecat în râu. Gherda a mers și a întrebat râul dacă-n apele lui se ascunde Kay. Râul i-a răspuns că prietenul ei este în viață și fata se gândi să-l caute. Ea a urcat într-o barcă, iar râul a dus-o până la casa unei bătrâne. Aceasta a ademenit-o cu cireșe coapte și cu flori, care știau să spună povești. Tare ar mai fi vrut bătrâna ca fata să rămână cu ea, dar Gherda a plecat mai departe.

În drumul ei, Gherda întâlnește un cioroi, acesta a îndrumat-o spre un palat, unde gândea el că se află Kay. Fata a plecat bucuroasă, dar mare i-a fost dezamăgirea când, în locul prietenului drag, găsi un prinț. Fata își ceru iertare pentru că a intrat nepoftită în palatul acestuia și i-a povestit despre dispariția lui Kay. Prințului i se făcu milă de ea și îi dăruie o caleașcă de aur și niște haine călduroase.

Într-o pădure deasă, caleașca a fost jefuită de tâlhari. Căpetenia tâlharilor avea o fetiță, de aceeași vârstă cu Gherda. Aceasta nu avea prieteni de joacă. Ea își dori ca Gherda să fie prizoniera ei, cu care ar putea să se joace mereu.

În peștera tâlharilor, Gherda a aflat de la niște porumbei că Kay a ajuns în Laponia, la palatul Crăiesei Zăpezii. Ea o imploră pe fetița tâlharilor să o elibereze pe ea și pe renul care știa drumul spre Laponia. Aceasta s-a îndurat de ea și le-a permis să plece.

Cei doi au mers zi și noapte fără să se oprească și au ajuns la un castel cu pereții din zăpadă viscolită, cu încăperi pustii și reci. Într-una din săli, Gherda îl văzu pe Kay. Băiatul, vântat de frig, încerca să formeze din bucăți de gheață cuvântul „veșnicie”, așa cum îi ceruse Crăiasa Zăpezii. Era un lucru greu de făcut, dar era unica șansă de a se desprinde de vraja ei. Gherda s-a bucurat când și-a regăsit prietenul, dar s-a întristat văzând că acesta nu o recunoaște. Fata l-a îmbrățișat cu toată căldura ei și gheața din inima lui s-a topit. Kay a prins la puteri, a aranjat bucățile de gheață și a format cuvântul cerut. Vraja Crăiesei Zăpezii s-a destrămat, cei doi copii au urcat pe spatele renului și s-au întors cu bine acasă.

Într-un regat îndepărtat trăiau un rege și o regină, care aveau nouă băieți și o singură fată pe nume Eliza. Într-o zi, mama lor se îmbolnăvi și la scurt timp i-a lăsat orfani și îndurerăți. Peste un an, tatăl lor se căsătorii cu o crăiasă rea, care nu iubea deloc copiii. Ea a dus-o pe Eliza la niște țărani și a lăsat-o să locuiască acolo. Pe prinți mereu îi vorbea de rău, că sunt netrebnici, că nu ascultă, încât într-o bună zi regele nu mai vru să audă de ei.

– Zburați în lumea largă ca niște păsări fără glas! i-a blestemat mama vitregă. Prinții s-au prefăcut în nouă lebede albe și au zburat prin geamul palatului.

Când Eliza împlini șaisprezece ani, porni în căutarea fraților. Tot mergând prin păduri, pe lângă ape, fata a găsit în iarbă nouă pene albe. Le-a strâns cu grijă și pe când soarele asfințea, ea văzu cum veneau din largul mării nouă lebede albe cu coroane de aur pe cap. Lebedele s-au lăsat în jos, au scuturat din aripi și s-au preschimbat în nouă prinți înalți și frumoși. Eliza și-a recunoscut frații și s-a aruncat în brațele lor.

Au înnoptat într-o peșteră, iar noaptea Eliza avu un vis ciudat: dacă va împleti nouă cămași din fire de urzică, fără să scoată vreun cuvânt, blestemul se va rupe. Dimineață ea începu lucrul: culegea urzicile cu mâinile goale, brațele o frigeau și erau pline de umflături. Însă fata era bucuroasă să îndure orice, numai să-și salveze frații.

Așa au trecut câteva zile. O cămașă era gata, tocmai o începuse pe a doua, când auzi sunetul unui corn de vânatoare și câini lătrând tot mai aproape.